

РЕШЕНИЕ

№ 1182

гр. София, 24.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 14.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **13362** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба от Г. А. Д., с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] - чрез адвокат Х. Ц. К. срещу Решение № 2153-21-320/28.10.2019г. на Директора на ТП –НОИ С. град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 1012-21-1715/27.09.2019г. на Г. Д. срещу Разпореждане № [ЕГН]/245 от 30.08.2019г. издадено от длъжностно лице по ПО в ТП на НОИ –С. град, като неоснователна и е отхвърлено искането за спиране на изпълнението на Разпореждане № 610628/4 от 12.01.2018г. от длъжностно лице по ПО в ТП на НОИ –С. – град.

В обстоятелствената част на жалбата се излагат възражения срещу неправилно зачетен стаж в [фирма] за периода от 06.10.1980 г. до 31.12,1986 г. и в [фирма] за периода от 01.02.1996 г. до 31.12.1999 г. Според жалбоподателя от постановлението за прекратяване на наказателно постановление било видно, че през 1991 г., когато бил издаден образец УП-3 № 183/22.02.1991 г., „М.“ О. било действащо предприятие, различно от [фирма]. Жалбоподателят твърди, че архивите на „М.“ О. се съхранявали в [фирма], като за периода от 1983 г. до 01.04.1993 г. се съхранявала само част, поради което не фигурирал във ведомостите. Образецът бил официален документ и се ползвал с материална доказателствена сила до доказване на противното, а в случая с постановлението за прекратяване на наказателното производство се доказвало, че

образецът бил редовен. Относно печата, с който е подпечатан образецът, изтъква, че в архивата на „М.“ О. не бил открит печат и не се знаело дали дружеството не е ползвало до последно печата от началните години на упражняване на дейност. Административният орган не съобразил Указа за печатите, който не посочвал правната сила на обикновения печат и не предвиждал хипотези за задължителното му ползване. В този смисъл - печатът не бил задължително условие за легитимация на дружеството, никъде не било казано, че фирмените документи задължително трябвало да носят печата на дружеството. Неправилно било и становището на Директора на ТП на НОИ С. - град, че до 1997 г. [фирма] не съществувало в правния мир - то противоречало и на Констативен протокол № КВ-5-21-00201172 от 25.11.2016 г. Трудова книжка № 18, в която е вписан този стаж, била продължение на друга, с № 566, затова на титулната ѝ страница била посочена „първоначалната фирма“ В ТК № 18 неправилно били вписани дата - 03.07.1995 г., което не отговаряло на датата на ТК № 566, както и работодател - [фирма], вместо работодателя, издал ТК № 566. В тази връзка се претендира, че записът за процесния стаж в ТК не бил антидатиран, а неправилно била попълнена титулната страница на ТК. В съдебно заседание жалбоподателя не се явява, представлява се от адв. К., който поддържа, че оспореният административен акт е незаконосъобразен и моли съда да уважи жалбата. Претендира разности по делото.

Ответникът по делото - Директорът на ТП на НОИ С.-град, в съдебно заседание се представлява от юрисконсулт П. , която оспорва жалбата и поддържа тезата, че оспореният административен акт е законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Видно от данните в пенсионната преписка, във връзка със Заявление № 2112-21- 3469 от 16.09.2016 г., с което Г. Д. е поискал лична пенсия за ИОЗ, като е депозирал и изискуемите документи по чл. 3 от НПОС, от дирекция „Пенсии“ при ТП на НОИ С. - град са поискани проверки на „М.“ О., [фирма] и [фирма].

В тази връзка са изготвени два констативни протокола.

Според Констативен протокол № КП-5-21-00201191/25.11.2016 г. за извършена проверка по разходите на ДОО на [фирма] като правопреемник на [фирма], Г. А. Д. не фигурира в разплащателните ведомости на „М.“ О. за периода от 06.10.1980 г. до 31.12.1986 г. Видно от приложена декларация на изпълнителния директор на дружеството, в архива на [фирма] се съхраняват ведомости от м. април 1983 г. насам и образец УП-3 № 183/22.02.1991 г. не е издаден и подпечатан от [фирма] като правопреемник на „М.“ О..

Според Констативен протокол № КВ-5-21-00201172/25.11.2016 г. за извършена проверка по разходите на ДОО на [фирма] управителят на дружеството - Д. С. Г., е починал на 05.10.2015 г., а по данни от приложени декларации на другите двама съдружници - В. П. Е. и З. Р. Д., те не съхраняват разплащателни ведомости и нямат

печат на дружеството, което са напуснали през 1996 г.

С оглед на събраните доказателства, с Разпореждане от 01.11.2016 г. исканата пенсия е отпусната в минимален размер, като действителният е определен с Разпореждане от 05.01.2017 г., в мотивите на което е посочено, че не се зачита осигурителен стаж в „М.“ О. и в [фирма].

След сезиране на СРП относно документите, издадени от горните фирми, е образувано досъдебно производство № 227 ЗМИП № 15060/2018 г. по описа на ОЗ РУ - СДВР и пр. пр. № 9366/2018 г. по описа на СРП.

С Жалба № 1012-21-806 от 29.05.2019 г. Г. Д. е представил постановление за прекратяване на наказателното производство с искане спорният стаж да му бъде зачетен.

В тази връзка е постановено обжалваното в настоящото производство Разпореждане № [ЕГН]/245 от 30.08.2019 г./л.140/, с което е разпореден отказ за изменение на личната пенсия за ИОЗ на жалбоподателя.

След обжалването му по реда на чл. 117 от КСО е постановено процесното Решение № 2153-21- 320/28.10.2019 г.

По делото е допуснат до разпит свидетеля Ж. Г., като от свидетелката е изискано като доказателство да представи трудова книжка и същата е представена, като заверено копие.

Според показанията на свидетелката същата от 1987 година до средата на 1992 година била главен счетоводител на „М.“, това било смесено дружество. Към този момент фирмата е ползвала три печата, поради юридическите трансформации, защото е била с една и съща фирма-наименование. Докато свидетелката е работила не е представлявало проблем ползването на трите печата. Всичко което се подпечатвало излизаше от едно общо деловодство, защото фирмата била държавна до 1992 година включително. Доколкото помни 1994-1995 година била закрыта. И архивите май били преминали към „Б. турист“. По отношение на образец УП 30 издаден на 22.02.1991 година от О. „М.“ и подпечатан от същата, свидетелката заявява, че не е изготвяла трудови книжки. Твърди, че е работила в О. „М.“.

В хода на съдебното производство, от ответника бяха представени и приети от съда писмени доказателства, свързани с компетентността на органа, издал процесното разпореждане, съответно решение, с което е потвърден първоначалния административен акт.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София - град, 60-ти състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото Решение № 2153-21- 320/28.10.2019 г. на директор на ТП

на НОИ С. –град е връчено на неговия адресат лично на 01.11.2019г., а жалбата е подадена чрез административния орган на 12.11.2019г. Срокът по чл. 149, ал. 1 АПК е спазен, поради което следва да се приеме, че жалбата е подадена от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В тази връзка съдът установи, че оспореното решение е издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 117 ал. 3 от КСО, съгласно Заповед № 1712/17.08.2015г./л.194/.

Съгласно чл. 98, ал. 2 от КСО компетентността за издаване на разпореждания за възстановяване на неправилно изплатени суми за пенсии е предоставена на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в ТП на НОИ или на други длъжностни лица, определени от ръководителя на съответното ТП на НОИ.

Потвърденото с оспореното решение Разпореждане № [ЕГН]/245 от 30.08.2019 г./л.140/, също е издадено от компетентен орган – длъжностно лице по „ПО“ в ТП на НОИ -С. град –М. Д. Л., съгласно приетата като писмено доказателство по делото Заповед № 1015-21-247/04.12.2018г. на Директора на ТП-НОИ С.-град /л.195 от делото/

Оспореното решение е издадено в предвидената от закона форма, не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила.

Относно спазване на материалноправните разпоредби и целта на закона:

Претенциите на Г. Д., че неправилно не му е зачетен стаж в [фирма], също са неоснователни.

Неоснователни са претенциите на жалбоподателя Г. А. Д., че неправилно не му е зачетен осигурителен стаж в [фирма]. Спорът е по тълкуването на съществуващите факти, относими към наличието или не на осигурителен стаж на жалбоподателя в „М.“ О. и в [фирма].

Относно претенциите на жалбоподателя, че неправилно не му е зачетен стаж в „М.“ О., съда счита същите за неоснователни, поради следното:

Стажът в „М.“ О. за периода от 06.10.1980 г. до 31.12.1986 г. в размер 06 години, 02 месеца и 20 дни е удостоверен с образец УП-3 № 183/22.02.1991 г. Стажът не е вписан в Трудова книжка серия Т № 637802/03.07.1995 г., както неправилно е прието в постановлението за прекратяване на наказателното производство.

При извършената в пенсионното производство проверка на [фирма] /правоприемник на [фирма]/, чиито резултати са обективирани в Констативен протокол № КП-5-21-00201191/25.11.2016 г., е установено, че Г. Д. не фигурира в разплащателните ведомости на дружеството, поради което образец УП-3 № 183/22.02.1991 г. не съответства на първичната документация. Видно от приложената декларация от 25.11.2016 г. на изпълнителния директор на [фирма], в архива на дружеството се съхраняват ведомости от април 1983 г. насам, във връзка с което проверката е за периода от април 1983 г. до 31.12.1986 г., за който е установено, че жалбоподателят не фигурира в разплащателните ведомости на [фирма].

В постановлението за прекратяване на наказателното производство е посочено, че от разследващите органи е установено, че в архива на Б. елит“ ЕАД се съхраняват частично ведомости на [фирма] за периода от 1983 г. до 01.04.1993 г., тъй като част от тях били повредени. В случая не е посочено каква част от ведомостите са били повредени /а не унищожени/, за да се прецени вероятността данни за жалбоподателя да са се съдържали именно в повредените ведомости, не са посочени и конкретни доказателства - протоколи, удостоверяващи повреждането на ведомостите. От друга страна, липсата на ведомости препятства проверката на спорния стаж и съответно - доказването му с данни от първичната документация на предприятието.

В тази връзка следва да се посочи, че предприятието съхранява ведомостите и проверката от компетентните контролни органи при ТП на НОИ С. - град е извършена именно по тези ведомости, което опровергава твърдението, че вниманието на административния орган неправилно е насочено не към тях, а към образца. Последният удостоверява права за жалбоподателя и в този смисъл е задължително да бъде преценен от административния орган.

За правилна преценка на образца, с който е удостоверен стажът в „М.“ О., следва да се съобрази и следното. По данни от представеното от жалбоподателя постановление за прекратяване на наказателното производство, „до 1989 г. е съществувало държавно предприятие /ДП/ „М.“, като с Решение от 25.10.1989 г. по ф. д. № 1707/1989 г. по описа на СГС, ФО е било регистрирано [фирма] с адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от генералния директор П. И. К., като същото е поело всички активи, пасиви, права и задължения на ДП „М.“. Посоченото дружество е било в ликвидация в периода от 02.06.1993 г. до 1998 г., когато с решение от 31.03.1998 г. по ф. д. № 1707/1989 г. по описа на СГС, ФО, е вписано заличаване на [фирма] от регистъра на дружествените фирми. “ В тази връзка се прави изводът, че „към датата на издаване на инкриминираните документи [фирма] е съществувало като самостоятелно юридическо лице“.

В тази връзка, съда счита изводите на административния орган за правилни. Предвид изложеното, образец УП-3 № 183/22.02.1991 г. би следвало да е издаден от [фирма]. Всъщност, като негов издател е посочена „М.“ О., което е вписано и в печата, с който е подпечатан образецът, а последното изключва вероятността за допусната техническа грешка.

Налага се извода, че образец УП-3 № 183/22.02.1991 г. се явява издаден от осигурител,

чиято правноорганизационна форма не съответства на тази на дружеството към момента на издаването. Това обстоятелство е съобразено от длъжностното лице по пенсионно осигуряване, в чиято компетентност е преценката на депозираните в пенсионното производство документи, и с оглед на установеното, правилно не е зачетен осигурителен стаж по образец № 183/22.02.1991 г. От представените доказателства, включително и от разпита на свидетеля Г. не се събраха доказателства, които да разколебават този извод. Не са представени доказателства, които по безспорен начин да установяват различен от извода на решаващият орган.

Неправилно жалбоподателят счита, че от постановлението за прекратяване на наказателно постановление било видно, че през 1991 г., когато следва да е издаден образец УП-3 № 183/22.02.1991 г., „М.“ О. била действаща фирма, различна от [фирма]. Според посоченото постановление „с решение от 25.10.1989 г. по ф. д. № 1707/1989 г. по описа на СГС, ФО е било регистрирано [фирма]“, което е заличено „с решение от 31.03.1998 г. по ф. д. № 1707/1989 г. по описа на СГС, ФО“. С други думи - от 1989 г. до 1998 г. дружеството е с правноорганизационна форма - О., което изключва на 22.02.1991 г. образец УП-3 да е издаден и подпечатан от „М.“ О., което не дава категоричен отговор за реалността на претендирания осигурителен стаж. Нещо повече, предизвиква съмнение за антидатиране на документа. В хода на съдебното производство не се събраха доказателства, които да установят безспорно този факт, но не се събраха и доказателства в обратния смисъл.

За пълнота следва да се посочи, че постановлението е във връзка с наказателното, но не и с административното пенсионно производство. Освен това, правната квалификация на досъдебното производство е била чл. 316 във вр. с чл. 308, ал. 1 от НК, което касае съзнателното ползване на неистински или преправен документ или документ с невярно съдържание, а не истинността на документите.

В жалбата неоснователно се твърди, че в процесното решение не бил съобразен У. за печатите, които не изисквал фирмените документи задължително да носят печата на дружеството.

Съгласно т. 4 от Указа формата и съдържанието на обикновените печати и щемпели се установява от учрежденията, предприятията и организациите, които ги ползват. От цитираната норма следва, че съдържанието на печата отразява актуалната организационноправна форма на осигурителя, който използва този печат и който се идентифицира чрез него.

Неоснователно е и твърдението на жалбоподателя, че печатът не бил изискуем при оформянето на фирмените документи.

Съгласно чл. 40, ал.1 от НПОС „Осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец.“ Именно такъв документ е образец УП-3. Съгласно приложимата Инструкция № 2492 за реда и начина за издаване на документи за трудов стаж, удостоверенията обр. УП- 30 /УП-3/, обр. УП-2 и трудовите книжки се подписват от ръководителя и отговорния счетоводител и се подпечатват с печата на учреждениято,

предприятието или организацията. В този смисъл - смисъл - подпечатването на образеца с печата на предприятието е изискуем елемент от утвърдения образец, е който се доказва осигурителен стаж в пенсионното производство.

В случая образец УП-3 № 183/22.02.1991 г. е подпечатан с печат на „М.“ О. и тъй като през 1991 г. такава ЮЛ не съществува в правния мир, се налага извода, че образецът се явява антидатиран и по него не може да бъде зачетен осигурителен стаж. Не се събраха доказателства, които да разколебават този извод. Не са представени доказателства, които по безспорен начин да установяват различен от извода на решаващият орган.

Горните факти не се разколебават от разпита на свидетеля Г.. Нещо повече, съда изразява съмнение в достоверността на показанията, имайки предвид установеното с Решение № 970/18.02.2019г. по адм.дело № 5031/2018г. на АССГ, потвърдено с Решение № 2818/21.02.2020г. по адм.дело № 5748/2019г. на ВАС, Шесто отделение. Решенията по цитираните дела са приети за сведение. Цитираната практика е отнасяма към установената от съда липсата на осигурителен доход на свидетеля именно в „М.“ О..

Отделно от изложеното, следва да се има предвид, че съгласно чл. 104, ал. 10 КСО осигурителен стаж не може да се доказва със свидетелски показания.

В чл. 40, ал. 1 НПОС е предвидено, че осигурителният стаж се установява с трудови, служебни и осигурителни книжки, с документ по утвърден образец, издаден от осигурителя и с данните по чл. 5, ал. 4 КСО, а според ал. 3 на същия член, документите по ал. 1 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Следователно, първичният документ, в който се съдържат данните за осигурителния стаж на лицето са изплащателните ведомости, а трудовите, служебни и осигурителни книжки са вторичен документ, който отразява вече направените записвания в изплащателните ведомости и затова записванията в книжката /от посочения вид/ трябва да съответстват на записванията в изплащателните ведомости. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости от една страна, а от друга - в трудовата, служебна или осигурителна книжка на лицето за един и същи период, меродавно е записването в изплащателните ведомости, а не обратното. Този извод недвусмислено се налага от съдържанието на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 НПОС.

В случая е установено, че данните в удостоверението обр. УП-3 /”документ по утвърден образец” по смисъла на чл. 40, ал. 1 НПОС/ не съответстват на данните в изплащателните ведомости, поради което материалната доказателствена сила на това удостоверение е оборена. Доколкото е установено, че удостоверението не съответства на изискването по чл. 40, ал. 3 НПОС, то следва да се приеме, че е съставено в нарушение на нормативните изисквания.

Поради това неправилно е становището на жалбоподателя, че при липсата на

данни за лицето в разплащателните ведомости, осигурителният стаж за периода може да се установи само въз основа на данните в трудовата книжка. Този извод би могъл да бъде възприет само ако липсваха изплащателни ведомости на осигурителя за спорния период. Случаят обаче не е такъв. Освен това е налице несъответствие и съмнение в достоверността на записите в ТК, в какъвто смисъл е установеното от административния орган.

Твърденията на жалбоподателя, че неправилно не му е зачетен стаж в **[фирма]**, също са неоснователни.

Посоченият стаж е за периода от 01.02.1995 г. до 31.12.1999 г. в размер 04 години и 11 месеца и е удостоверен на стр. 6 - 8 в Трудова книжка № 18, продължение на ТК № 566, издадена на 03.07.1995 г. от [фирма].

Налага се извода, че в случая трудовата книжка е антидатирана:

- тя е издадена и подпечатана от [фирма] на 03.07.1995 г., а по данни от Търговския регистър, [фирма] е регистриран от СГС под № 29937, т. 345, р. I, стр. 38, по ф. д. № 1496/96 на 1-ви състав, публикувано в ДВ, бр. 88 от 03.10.1997 г. Наименованието на дружеството [фирма] е от ноември 1997 г. - ДВ, бр. 108 от 19.11.1997 г.;

- трудовата книжка е издадена на 03.07.1995 г., а завереният в нея стаж в [фирма] е от 01.02.1995 г.

Доводите на жалбоподателя, че са сгрешени и датата на издаване на трудовата книжка, и издателят ѝ, тъй като следвало да бъдат изписани тези от ТК № 566, не я санират. Съда споделя изводите на административния орган, че са налице данни ТК № 18 да е антидатирана - в нея са вписани издател две години преди появата му в правния мир и стаж, чието начало е пет месеца преди издаването ѝ. В този смисъл - трудовата книжка не се явява годно доказателство досежно стажа в [фирма].

В ТК на първия ред на стр. 7 е вписана начална дата на трудовия стаж - 01.02.1995 г. Същата е посочена и на стр. 8, където е приключен целият осигурителен период - от 01.02.1995 г. до 31.12.1999 г. Спрямо нея е определена и неговата продължителност - 04 години и 11 месеца. В тази връзка, предвид неколкочкратното посочване в трудовата книжка на датата 01.02.1995 г. като начална по отношение на стажа в [фирма], се налага извода, че същата явно не е техническа грешка и стажът в [фирма] е с начална дата, която е преди датата на издаване на трудовата книжка. стажът в [фирма] е с начална дата, която е преди датата на издаване на трудовата книжка, в нарушение на Наредбата за трудовия стаж и трудовата книжка /чл. 1, ал. 1, според който работникът или служителят е длъжен да представи на работодателя трудовата си книжка при постъпване на работа с изключение на случаите, когато постъпва за първи път на работа и когато трудовата книжка

се издава от работодателя в 5-дневен срок по арг. от чл. 2, ал. 4 от НТКТС/.

Спорният стаж включва и период след 01.01.1997 г., за който следва да са подавани данни в Р.. В случая такива липсват, което също разколебава доказателствената сила на трудовата книжка и на вписания в нея стаж в дружеството.

Във връзка с твърденията на жалбоподателя, че трудовата книжка се ползва с официална доказателствена сила, следва да се има предвид практиката на ВАС. Според Решение № 9326 от 13.07.2017 г. по адм.дело по адм. дело № 2325/2017 на ВАС, Шесто отделение опровергаването на съдържанието на официален документ е допустимо и може успешно да бъде осъществено с надлежни писмени документи и е допустимо да се докаже, че официален документ не отразява вярно удостоверените с него факти, поради което същият не се ползва с формална доказателствена сила.

Предвид изложеното съдът намира Решение № 2153-21-320 от 28.10.2019г. на Директора на ТПна НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане №[ЕГН]/245 от 30.08.2019 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ С. – град за правилно и законосъобразно постановено.

Съдът намира, че оспореният административен акт и потвърденото с него разпореждане са постановени от компетентен орган, в установената писмена форма, при отсъствие на допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и с неговата цел, поради което оспорването е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

Предвид изхода на делото настоящият съдебен състав намира, че претенцията на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноси е неоснователна. Разноси се дължат на ответника за юрисконсултско възнаграждение, които са своевременно поискани.

Предвид изхода на делото, искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено за сумата от 100 лева, на основание чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл. 78, ал.8 ГПК.

Водим от горното и на основание чл.172 ал.2 предложение последно от АПК, Административен съд – София град, III-то отделение - 60 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на жалба от Г. А. Д., с адрес: [населено място],[жк],[жилищен адрес] - чрез адвокат Х. Ц. К. срещу Решение № 2153-21-320/28.10.2019г. на Директора на ТП –НОИ С. град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 1012-21-1715/27.09.2019г. на Г. Д. срещу Разпореждане № [ЕГН]/245 от 30.08.2019г. издадено от длъжностно лице по ПО в ТП на НОИ –С. град, като неоснователна и е отхвърлено искането за спиране на изпълнението на Разпореждане № 610628/4 от 12.01.2018г. от длъжностно лице по ПО в ТП на НОИ –С. – град.

ОСЪЖДА Г. А. Д., ЕГН [ЕГН] заплати на ТП-НОИ С. град сумата от 100 /сто / лева за разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: